

[Arbejdsministeren]

Fru Bente Juncker kom med nogle ret skarpe udtalelser, som jeg naturligvis har lagt mærke til, og havde indvendinger mod en række af forslagene, bl.a. anlagde hun det synspunkt, som også CD's talsmand anlagde under åbningsdebatten, nemlig at det var forkert at sænke satsen, når man havde været i systemet i nogle måneder; det var måske mere rigtigt at se på, om man skulle køre på en lavere sats i starten af perioden. Jeg skal indrømme, at man kan argumentere for begge synspunkter, men nok ud fra lidt forskellige synsvinkler.

Det er helt givet, at på baggrund af de tilbagemeldinger, der er kommet her i dag, er jeg nødt til at udvise fleksibilitet i de kommende forhandlinger. Og jeg er naturligvis parat til nærmere at beskrive forskellige forslag, som man ønsker fra partierne, med henblik på at opnå et sparemål.

Fru Bente Juncker nævnte eksempelvis, at vi skulle se på bidragene. Det må være medlemsbidragene, fru Bente Juncker dér har fået øje på. Ja, det kan vi selvfølgelig godt tage en diskussion om. Jeg mener nu fortsat, at spareforslagene er langt at foretrække. Men der skal absolut ikke lukkes nogen døre for forhandlingsmuligheder, heller ikke over for CD.

Fru Lone Dybkjær lagde meget stor vægt på den langsigtede dagpengereform. Jeg er enig i, at der er et meget stort behov herfor, og det bliver der altså også lejlighed til at diskutere i de kommende uger. Som fru Lone Dybkjær beskrev situationen, skal vi absolut arbejde videre med spareforslagene, idet fru Lone Dybkjær sagde, at selv om der ikke er et tilstrækkelig massivt ønske i Folketinget om seriøst at diskutere en dagpengereform, er der jo stadig væk anledning til at kigge på spareforslagene. Og derfor arbejder vi fortrøstningsfuldt videre.

Dette her bliver svært, det er jeg overhovedet ikke i tvivl om. Men vi sidder her vel også for at skulle løse sværere opgaver. Vi vil være fleksible fra regeringens side i forhandlingerne, vi vil være fleksible med hensyn til at overveje andre spareforslag, som måtte komme på bordet, og vi vil lægge meget stor vægt på, at vi under alle omstændigheder ender på en massiv aftale, som kan munde ud i en egentlig dagpengereform, for det er selvfølgelig det allermost centrale af det hele. Det er der partier i Folketinget der lægger stor vægt på, det lægger vi overordentlig stor vægt på fra regeringens

side. Og med de synspunkter, der har været gjort gældende i løbet af dagen og den første del af aftenen her, synes der jo at være stor interesse blandt partierne i Folketinget for at diskutere den egentlige dagpengereform. Så det glæder jeg mig til.

Vi fortsætter arbejdet. Vi bliver uførtrodet ved. Vi skal have sparet nogle penge, vi skal forhåbentlig finde frem til enighed om principperne i en dagpengereform, så der bliver nok at tage fat på for medlemmerne af Arbejdsmarkedsudvalget i de kommende uger. Og det vil sige, at der også vil ligge et betydeligt pres på Arbejdsministeriet med hensyn til at komme med et bidrag, der kan indgå i Arbejdsmarkedsudvalgets behandling af de mange forslag. Men jeg kan forsikre for, at vi også vil lægge stor energi for dagen for at yde den service over for udvalget, som man naturligvis har krav på.

Ole Vagn Christensen (S):

Vi tager det som noget positivt, at et flertal har afvist dette forslag, således at vi helt klart kan konstatere, at nu er bordet rent, og at de forhandlinger, der skal i gang, kan komme til at dreje sig om det egentlige, nemlig hvordan ruster vi os? Hvordan forøger vi indsatsen? Og hvordan bruger vi de midler, som findes, på en langt, langt mere konstruktiv måde, således at vi ikke skal være i den situation, som fru Mimi Jakobsen tidligere har beskrevet, at folk faktisk går og venter på, at de falder ned?

Ministeren var inde på, hvordan vi har foretaget vores konsekvensberegninger. Vi har regnet på de tal, som vi har fået forelagt, og ud fra de 2,6 mia. kr., som ministeren har sat op som værende den nedskæring, der her er tale om, når vi frem til et tal på 124.000. Men tager vi så den forøgelse, der er sket i ledigheden, og indregner det og samtidig konstaterer, at der ikke er nogen egentlig begrundelse for, at tallet skulle blive mindre, men tværtimod langt, langt højere, når vi frem til de 170.000. Og hvis vi skulle se, hvordan det så ud i dag, hvis dette lovforslag var blevet gennemført, ville det løbende være ca. 140.000, vi talte om.

Det er altså beregningerne bag vore tal, men vi kan selvfølgelig se nærmere på dem, hvis det skulle være interessant. Men det interessante i denne forbindelse er, at flertallet har konstateret, at dette ikke er måden, hvorpå man lukker op for perspektivrige forhandlinger.